

Daniela Montoya

Sembla que s'està convertint en costum que les estrenes de pel·lícules d'àmplia distribució estiguin acompanyades de la publicitat extra que provoquen les revelacions sobre les pràctiques sexuals dels seus directors (com és el cas d'Amenábar) o dels seus personatges, com ha ocorregut amb la darrera pel·lícula d'Oliver Stone *Alexandre Magne* (2004). Si bé és cert que cal assenyalar la utilitat d'aquesta estratègia per atreure l'atenció dels mitjans de comunicació no especialitzats en cinema i que faran el ressò corresponent, crec que seria més important destacar la grandiositat que envolta aquests films. Ja no es tracta de la típica tirallonga de xifres pel que respecta als dòlars que ha costat produir-la, la recaptació i els espectadors que ha tingut el primer cap de setmana als Estats Units, les hores d'ordinador que s'han invertit per aconseguir els efectes digitals, etc. Ara la grandiositat no tan sols envolta el film, sinó que és el seu tema principal: es retrata, amb reconstruccions escenogràfiques colossals, la vida d'un gran heroi llegendari, Alexandre el Magnànim.

Alguna semblança hi ha entre *Alexandre Magne* i les antigues pel·lícules *Espartaco* (Spartacus, 1960) de Kubrick,

Ben-Hur (Benh-Hur, 1959) de William Wyler, *Cleopatra* (Cleopatra, 1961-1963) de Mankiewicz, o la costosa *Els deu manaments* que De Mille va rodar al 1956, totes elles considerades "films mamut" per l'estètica monumental que envolta aquestes mascarades cinematogràfiques plenes de fastuositat de mitjans i extensos repartiments de grans estrelles que fan interpretacions exagerades.

La qüestió és que, a finals dels anys 50 i principis dels 60, aquest tipus de cinema espectacular i grandiloqüent va ser utilitzat, al costat de la incorporació de novetats tècniques (el *cinemascope*, les pantalles panoràmiques, el so estereofònic), amb l'objectiu de submergir l'espectador sensorialment en la imatge i, per tant, fer front a la fugida de clients de les sales de projecció a causa de la proliferació d'aparells de TV, els quals permetien un espectacle casolà d'unes 14-18 polzades d'amplada. Les grans productores cinematogràfiques varen apostar per fer macroproduccions èpiques, extretes de la història antiga o clàssica, i rodades en països exòtics (per abaratir despeses amb la mà d'obra barata, alhora que n'aprofitaven els exteriors), per treure tot el suc a l'espectacularitat que permetia aquesta amplitud del camp visual.

Aleshores, podria ser que ara es torni a recórrer a aquesta espectacular grandiositat (inclòs l'ensordidor *stereo surround* i l'ampli confort de certes butaques que fan més suportable la duració d'algunes pel·lícules) per fer front al degoteig continu de descàrregues que es produeixen via internet i que minven les recaptacions. (Potser sigui més important analitzar amb profunditat com influeix a la indústria cinematogràfica aquesta nova forma de comercialització "lliure i global", i no tant esquinçar-se les vestidures amb crits apocalíptics pel que fa al "postcine").

El que és ben cert és que molts joves (no s'ha d'oblidar que són la principal font d'ingressos de la indústria cinematogràfica a més de ser els "grans" usuaris de les noves tecnologies) estan disposats a pagar una entrada per deixar-se imbuir per la gegantina pantalla de cinema, el millor lloc on poder gaudir de la grandiositat dels herois històrics (Alexander; l'Aquil·les-Brad Pitt de *Troya*, 2004) o literaris (*la troupe d'El senyor dels anells*; o el Crist dissenyat per Mel Gibson a *La passió de Crist*, 2004), tots ells ben farcits de contínues sagnants batalles contra nombrosos exèrcits (reals o digitals). ■